

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Czech Outdoor s.r.o., IČ: 241 99 427**, se sídlem Praha 4, Štětкова 1638/18, zastoupen JUDr. Vladimírou Glatzovou, advokátkou v Praze 1, Husova 5, **za účasti: BONUSS-CZ, s.r.o., IČ: 256 76 636**, se sídlem Praha 3, Jeseniova 25, proti žalovanému: **Městská část Praha 9**, Úřad městské části, se sídlem Praha 9, Sokolovská 14/324, zastoupen JUDr. Petrem Balcarem, advokátem v Praze 1, Panská 895/6, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

T a k t o:

- I. Zásah spočívající v územním souhlasu a souhlasu s ohlášením stavby pro reklamu vydaný Úřadem městské části Praha 9 dne 9. 11. 2012, č. j. P09 052267/201, S P09 052267/2012/2, je nezákonný.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatiti žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23.456 Kč k rukám zástupkyně JUDr. Vladimíry Glatzové, advokátky, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podáním žaloby dne 17. 4. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, který měl spočívat ve vydání územního souhlasu a souhlasu s ohlášením stavby pro reklamu ze dne 9. 11. 2012, č. j. P09 052267/201, S P09 052267/2012/2, jehož zrušení žádal.

V namítaném územním souhlasu a souhlasu s ohlášením stavby pro reklamu ze dne 9. 11. 2012, č. j. P09 052267/201, S P09 052267/2012/2, jež byl vydán Úřadem městské části Praha 9, získala společnost BONUSS-CZ, s.r.o., IČ: 256 76 636, souhlas podle § 96 odst. 4 a

§ 106 odst. 1 zákona č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, s provedením stavby pro reklamu typu „bigboard“ osazenou LED obrazovkou o velikosti 10,45 m x 4,26 m a spodní hranou 8m nad okolním terénem, na parcele č. 14/2 k. ú. Hloubětín, Praha 9, včetně připojení NN vedené po pozemcích č. parc. 14/1, 14/2, 14/3, 21/1, vše v k. ú. Hloubětín, v délce cca 10 m.

Žalobce se domáhal zrušení tohoto územního souhlasu a souhlasu s ohlášením stavby pro reklamu ze dne 9. 11. 2012 s tím, že se jedná nezákonný zásah do jeho vlastnických práv. Uváděl, že efektivita reklamního zařízení, resp. významný zásah společnosti BONUSS podstatně omezuje řádný provoz jeho reklamního zařízení, že došlo k výraznému zásahu do pokojného výkonu jeho vlastnického práva stíněním, které je způsobeno nevhodnou instalací reklamního zařízení společnosti BONUSS ve vztahu k potenciálním adresátům jeho reklamního zařízení. Instalací reklamního zařízení této společnosti došlo tedy ke stínění jeho reklamního zařízení.

Žalobce dále namítal, že v době rozhodování o vydání inkriminovaného souhlasu nebyl o probíhajícím správním řízení vyrozuměn, ač je dotčeným subjektem, a žadatel, resp. stavebník měl být povinen doložit i jeho souhlas. Z tohoto potom dovozoval, že souhlas a řízení, které mu předcházelo, trpí neodstranitelnou vadou, která ho činí nezákonným.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 24. 7. 2013 se vyjádřil pouze k režimu nahlížení do předloženého správního, resp. stavebního spisu s tím, že žádost o nahlížení do projektové dokumentace se neřídí režimem zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Ve věci namítaného nezákonného zásahu se nevyjádřil.

Městský soud v Praze ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 3. 7. 2014, při němž účastníci setrvali na svých dřívějších písemných vyjádřeních.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle § 87 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto rozsudkem ze dne 5. listopadu. 2013, č. j. 8 A 60/2013-30, žalobu zamítnul.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalobce a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. listopadu. 2013, č. j. 8 A 60/2013-30, zrušil svým rozsudkem ze dne 5. března 2014, č. j. 3 Aps 8/2013 – 33, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zčásti nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud uvedl, že Městský soud v Praze se vůbec nezabýval konkrétní žalobní argumentací stěžovatele směřující ke zdůvodnění, jak se předmětný souhlas dotýká jeho právní sféry, aniž by tuto argumentaci stěžovatele jakkoliv vypořádal, pouze uvedl, že

předmětný souhlas nebyl zaměřen přímo vůči stěžovateli, a že se nepodařilo zjistit, že by v jeho důsledku bylo vůči stěžovateli přímo zasaženo.

Městský soud v Praze opřel své rozhodnutí ze dne 5. listopadu. 2013 o usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 86/2010-76, podle něhož souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle části čtvrté správního řádu z roku 2004. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 soudního řádu správního; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 soudního řádu správního. Žadatel o vydání souhlasu či oznamovatel může být v soudním řízení správním, vedeném na základě žaloby třetí osoby napadající tento souhlas, v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 soudního řádu správního.

Stěžovatel nesouhlasil s názorem Městského soudu v Praze, že důsledkem vydaného souhlasu nebyl přímý zásah proti stěžovateli, na základě čehož městský soud rovněž nedospěl k závěru, že vydání předmětného souhlasu bylo nezákonným zásahem.

Nejvyšší správní soud považuje tuto námitku stěžovatele za důvodnou. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. září 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, byl vysloven závěr, že *„Souhlasy vydávané dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona.“* V odůvodnění tohoto usnesení rozšířený senát také uvedl, že *„Vydání nezákonného souhlasu (ať již písemně či mlčky), respektive nevydání záporného rozhodnutí, může nastolit závadný stav, který se může přímo dotknout práv třetích osob (srov. s rozsudkem NSS ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8 As 84/2011-208). Třetí osoby mohou být kráceny jak na procesních právech (jako „opomenutý účastník“), tak i na právech hmotných (např. dotčení vlastnického práva k sousednímu pozemku).“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zjevně posuzoval kromě povahy souhlasů vydávaných podle stavebního zákona také odpovídající možnosti obrany třetích osob proti nezákonnému souhlasu. Rozšířený senát zjevně vycházel z premisy, že souhlasy vydávané podle stavebního zákona se dotýkají nejen právní sféry adresátů, ale mohou se též dotknout právní sféry třetích osob, jejichž obranou proti případnému nezákonně vydanému souhlasu je zásahová žaloba.

V projednávané věci vycházel Městský soud v Praze z právního názoru, že předmětný souhlas se nedotýká právní sféry stěžovatele proto, že není přímo vůči stěžovateli zaměřen (stěžovatel není jeho adresátem). Nejen podle citovaného usnesení rozšířeného senátu, nýbrž i podle smyslu zmíněné právní úpravy je však takový názor neudržitelný.

Městský soud v Praze v dalším řízení v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Aps 8/2013 – 33 posoudil věc takto:

Podle § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo

proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 86/2010-76 souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle části čtvrté správního řádu z roku 2004. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 soudního řádu správního; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 soudního řádu správního. Žadatel o vydání souhlasu či oznamovatel může být v soudním řízení správním, vedeném na základě žaloby třetí osoby napadající tento souhlas, v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 soudního řádu správního.

Městský soud v Praze poté, kdy zjistil, že žaloba byla podána včas, se zabýval otázkou žalobní legitimace. Zjistil s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. září 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, že žalobce byl k podání této žaloby aktivně legitimován.

Žalobce tvrdil, že byl namítaným územním souhlasem a souhlasem s ohlášením stavby pro reklamu přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem žalovaného. Namítaný územní souhlas a souhlas s ohlášením stavby pro reklamu není ve smyslu citované judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutím ve smyslu § 65 soudního řádu správního, nebylo tedy možno postupovat podle tohoto zákonného ustanovení, a proto bylo na místě podání žaloby podle § 82 soudního řádu správního.

Z namítaného územního souhlasu a souhlasu s ohlášením stavby pro reklamu ze dne 9. 11. 2012, č. j. P09 052267/201, S P09 052267/2012/2, vyplývá, že se jedná o stavbu pro reklamu dočasnou se lhůtou trvání do 31. 12. 2017. Stavebníku, tj. společnosti BONUSS-CZ, byla uložena povinnost dbát na povinnosti a odpovědnost osob při přípravě a provádění staveb dle § 152 stavebního zákona, zejména na řádnou přípravu provádění stavby. Mít na zřeteli ochranu života a zdraví osob nebo zvířat, ochranu životního prostředí a majetku, i šetrnost k sousedství. O zahájení prací na stavbách osvobozených od povolení je povinen v dostatečném předstihu informovat osoby těmito pracemi přímo dotčené.

Z namítaného územního souhlasu a souhlasu s ohlášením stavby pro reklamu je tedy nutno mít za nesporné, že žalovaný správní orgán vydáním tohoto správního aktu nepostupoval nezákonně, stavebníku uložil povinnosti, jejichž řádné splnění však není předmětem tohoto řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal postup žalované Městské části Praha 9 při vydávání územního souhlasu a souhlasu s ohlášením stavby v rozsahu žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Žaloba je sice svou koncepcí, formulována spíš jako žaloba na ochranu proti nezákonnému rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 soudního řádu správního, jak by koneckonců vyplývalo i z petitu, tak jak je koncipován. Žalobce se totiž domáhá zrušení územního souhlasu a souhlasu s ohlášením stavby pro reklamu vydaného Úřadem městské části Praha 9 dne 9. 11. 2012, č. j. P09 052267/201, S P09 052267/2012/2.

Nicméně v žalobě je výslovně zmíněno, že proti zásahům vydaným podle stavebního zákona, lze podle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu brojit pouze žalobou na ochranu před nezákonným zásahem a soud tedy s přihlédnutím k této skutečnosti žalobu tedy považoval za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím právě ve vydání onoho územního, resp. souhlasu s ohlášením stavby. Za tohoto stavu věci tedy pak Městský soud v Praze zkoumal, zda tento souhlas, resp. oba tyto souhlasy byly vydány v souladu se zákonem nebo nikoliv a zda je lze považovat za zákonné nebo nikoliv.

Soud tedy především zkoumal, zda stavební zákon umožňuje vydání takového souhlasu, což bylo potvrzeno. V současné době platný stavební zákon umožňuje, aby o některých věcech, pokud jde o umístění stavby a její pořízení, bylo rozhodnuto formou souhlasu (viz § 96 stavebního zákona, jakož i § 106 téhož zákona). Předmětnou stavbu, o kterou se v inkriminované věci jedná, tedy zařízení pro reklamu, právě s použitím souhlasu tedy lze umístit, resp. pořídit lze.

Soud potom zkoumal, zdali byla dodržena ustanovení, která předepisují, za jakých okolností a jakým způsobem ten souhlas má být vydán. V tomto bodě nezbylo soudu, než dát žalobci zčásti za pravdu. Z ustanovení § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona (*Žádost o územní souhlas obsahuje kromě obecných náležitostí údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje dotčených pozemků a staveb. K žádosti žadatel připojí souhlasy osob, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům nebo stavbám na nich a tyto pozemky mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr uskutečněn; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m*), je totiž zřejmé, že takový souhlas může být vydán na základě oznámení, přičemž nezbytnou součástí tohoto oznámení jsou i souhlasy osob uvedených v § 85 odst. 2 písm. a), b) stavebního zákona. Součástí oznámení žadatele – společnosti BONUSS-CZ tedy měl být i souhlas vlastníků pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo toho, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, jakož i osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Soud ze správního spisu zjistil, že v inkriminované věci stavebník – společnost BONUSS-CZ, s.r.o., IČ: 256 76 636, podal dne 29. 10. 2012 oznámení o záměru v území k vydání územního souhlasu podle § 96 stavebního zákona a § 15 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů. V bodu II. místo záměru správně označil všechny dotčené pozemky. V bodu III. Účastníci, kteří mají vlastnická práva k pozemkům /stavbám /zařízením, jichž se požadovaný záměr týká, uvedl pozemek parc. č. 14/2 a jeho vlastníka (Městskou část Praha 9).

Soudu nezbyvá než konstatovat, že uvedené oznámení stavebníka v tomto směru nebylo úplné, neboť obsahovalo sice vyjádření, resp. souhlas osob vlastníků okolních vlastníků pozemků, ale absentoval tam souhlas vlastníků sousedních staveb mj. i žalobce, který se tohoto nedostatku v žalobě domáhal. Absence takového souhlasu ovšem představovala právní překážku, aby mohl být souhlas ve smyslu § 96, resp. 106 stavebního

zákona vydán. Za tohoto stavu věci soudu nezbylo než konstatovat, že tento souhlas byl vydán v rozporu se zákonem a že je tedy nezákonným zásahem ve smyslu soudního řádu správního.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že podle § 87 odst. 2 soudního řádu správního určil, že provedený zásah byl nezákonný. V inkriminované věci zásah spočíval v územním souhlasu bez vyjádření, resp. dalších účastníků řízení, tj. osob, které jsou vlastníky staveb na sousedních pozemcích, byť staveb dočasných.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tak, že jsou tvořeny podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 odměnou za čtyři úkony právní služby uvedené v § 11 ve výši 3.100 Kč za každý tento úkon (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a kasační stížnosti, účast při jednání dne 3. 7. 2014) a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů řízení rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z takto vypočtené částky. Náhradu nákladů v celkové výši 23.456 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová